

Arrest

nr. 97 317 van 18 februari 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Albanese nationaliteit te zijn, op 11 oktober 2012 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 11 september 2012 houdende de weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag (bijlage 13^{quater}).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op de beschikking van 12 december 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 januari 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat F. JACOBS verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché F. MONDELAERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De eerste bestreden beslissing genomen ten aanzien van L. V, verzoeker, luidt als volgt:

“Overwegende dat betrokkene 02.09.2010 een eerste asielaanvraag indiende; deze asielaanvraag op 17.04.2012 door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen (CGVS) werd afgesloten met een beslissing 'weigering vluchtelingenstatus + weigering subsidiaire bescherming' omdat er geen geloof werd gehecht aan zijn asielrelaas; betrokkene op 03.09.2012 een tweede asielaanvraag indiende; betrokkene een kopie (+vertaling) aanbrengt van een brief van de burgemeester waarin bevestigd wordt dat betrokkene veroordeeld zou geweest zijn; aan het voormeld bijgebracht document geen bewijswaarde kan worden toegekend gelet op het feit dat het een kopie betreft welke aldus gemakkelijk door knip- en plakwerk nagmaakt en vervalst kan worden; betrokkene een huwelijksakte voorlegt; dit document enkel betrekking heeft op zijn burgerlijke staat en deze niet wordt betwist; betrokkene verklaart dat zijn vriend 'L. Q.' zou vermoord zijn door de familie G. die familie

zou zijn van M. en F., waarmee betrokkene in bloedwraak zou zijn; betrokkene deze blote bewering op geen enkele wijze kan staven; betrokkene verklaart dat hij van zijn moeder zou vernomen hebben dat G. P. bloedwraak met betrokkene zou eisen omdat betrokkene hem in 1997 zou hebben willen vermoorden; betrokkene geen enkel begin van bewijs aanbrengt om deze beweringen te staven; betrokkene bij zijn huidige asielaanvraag geen nieuwe gegevens aanbrengt met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielprocedure waarin hij ze had kunnen aanbrengen dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Wet van 15 december 1980. De bovenvermelde aanvraag wordt niet in overweging genomen...”

De tweede bestreden beslissing genomen ten aanzien van L. A, verzoekster, luidt als volgt:

“Overwegende dat betrokkene op 22.08.2011 een eerste asielaanvraag indiende; deze asielaanvraag op 17.04.2012 door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen (CGVS) werd afgesloten met een beslissing 'weigering vluchtelingenstatus + weigering subsidiaire bescherming' omdat er geen geloof werd gehecht aan haar asielrelaas; betrokkene op 03.09.2012 een tweede asielaanvraag indiende; betrokkene zich nog steeds beroept op de asielmotieven die zij tijdens haar vorige asielprocedure heeft aangehaald; betrokkene van haar schoonmoeder zou vernomen hebben dat haar man nog steeds zou gezocht worden; betrokkene deze blote bewering niet kan staven; betrokkene geen elementen aanbrengt die de appreciatie van het CGVS kan wijzigen; betrokkene een geboorteakte voorlegt; dit document enkel betrekking heeft op haar identiteit die niet wordt betwist; betrokkene bij haar huidige asielaanvraag geen nieuwe gegevens aanbrengt met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielprocedure waarin zij ze had kunnen aanbrengen dat er, wat haar betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Wet van 15 december 1980. De bovenvermelde aanvraag wordt niet in overweging genomen.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoekers voeren een enig middel aan:

“Schending van art. 2 par. 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motiveringsplicht van administratieve akten, artikels 48/3 en 48/4 en 51/8 en 57/6 en 62 van de Wet van 15.12.1980 betreffende de toegang, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdeling; Schending van het beginsel van behoorlijk bestuur waaronder de zorgvuldigheidsplicht en het evenredigheidsbeginsel, principes van machtoverschrijding ; Schending van artikel 3 aan de Conventie van de Mens getekend te Rome op 04.11.1950; (EVRM). Dat echter de motivering moet betrekking hebben op de ingeroepen feiten, waarbij melding moet worden gemaakt van de toepasselijke juridische regels en waarbij dient gemeld te worden hoe en waarom deze juridische regels hebben aanleiding gegeven tot de genomen beslissing; Bovendien stelt de wet dat de motivering afdoende dient te zijn. Teneinde als afdoende kunnen beschouwd te worden dient de motivatie steun te vinden in het administratief dossier en alle elementen die ter kennis van de administratie werden gebracht in overweging te nemen. De algemene beginselen van behoorlijk bestuur veronderstellen eveneens dat de administratie bij het uitoefenen van enige weigeringsbevoegdheid, zorgvuldig en redelijk te werk moet gaan; Deze zorgvuldigheidsplicht houdt in dat het bestuursorgaan alle rechtstreeks bij het besluit betrokken belangen moet afwegen en dat de voor de belanghebbende nadelige gevolgen niet onevenredig mogen zijn in verhouding tot de met het besluit te dienen doelen; Dat de beslissing dd. 11.09.12 inzake Mijnheer LEKA als volgt is gemotiveerd: (...). Terwijl de motivering van de beslissing inzake Mevrouw LEKA als volgt luidt: (...). Met betrekking tot artikel 50 alinea 3 en 4 en 51/8 van de wet van 15.12.1980 Artikel 51/8: (...). Uit de voorbereidende werken blijkt dat de wetgever heeft willen vermijden dat een vreemdeling zijn verblijf kunstmatig zou verlengen door opeenvolgende aanvragen in te leiden, nadat een afgesloten onderzoek bewezen had dat hij niet in aanmerking kon komen voor een erkenning of de subsidiaire bescherming; (Doc. parl,Sénat, 1992-1993, nu555-1, p. 9).Om dit doel te bereiken werd het beroep voor de Raad van State uitgesloten in de gevallen waar de vreemdeling :

- a) reeds eerder een verklaring heeft afgelegd om als vluchteling te worden erkend die na onderzoek niet aannemelijk is bevonden en*
- b) de mogelijkheid heeft gehad alle beroepsmiddelen uit te putten tot hun einde en*
- c) een identieke verklaring aflegt zonder enig nieuw element voor te leggen*

De aanvraag tot schorsing zou enkel onontvankelijk kunnen worden verklaard indien deze drie voorwaarden cumulatief vervuld zijn ; Indien de vreemdeling nieuwe elementen of één nieuw element voorlegt maar dat de Minister of de staatsecretaris of afgevaardigde van oordeel is dat deze niet van aard zijn om een gegronde vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie te kunnen vaststellen , of niet van aard zijn om het bestaan te kunnen vaststellen van zwaarwegende gronden die erop zouden wijzen dat in geval van terugkeer naar het land een reëel risico zou gelopen worden op ernstige schade zoals beschreven in de definitie van de subsidiaire bescherming, is artikel 50, alinea 3 en 4 niet van toepassing (Arbitragehof, Arrest 61/94 d.d. 4.07.1994) . In dit geval heeft verzoekende partij degelijk nieuwe elementen voorgelegd , nl documenten die materieel tastbaar zijn ; Deze elementen werden echter niet gegronnd bevonden door de gemachtigde van de Staatssecretaris; Verzoekende partij heeft de volgende elementen aangehaald of voorgelegd; Verzoekende partij heeft deze documenten voorgelegd, zij werden meegenomen, waarschijnlijk om copies te nemen en verzoekende partij kreeg die terug op het einde van het interview; Het betreft nl :

- een originele brief van de burgemeester van haar gemeente en originele vertaling van deze brief
- het originele huwelijksakte voor het koppel
- het originele geboorteakte van mevrouw
- het originele van het document dat haar bij haar vrijlating afgegeven werd met originele vertaling van het document ;

Verzoekende partij heeft derhalve degelijk materieel nieuwe elementen voorgelegd;

- De verwerende partij oordeelt echter nopens de bewijswaarde die aan het document “een originele brief van de burgemeester van haar gemeente en originele vertaling van deze brief” dient te worden toegekend; De beslissing stelt dat verzoekende partij een kopie zou hebben voorgelegd, daar waar verzoekende partij degelijk originelen heeft voorgelegd, zowel van het Albanees document als van de vertaling; De beslissing steunt derhalve reeds op niet correcte gegevens; Dat zelfs indien een verwarring steeds mogelijk is en dat genoteerd werd dat copies voorgelegd werden (verzoekende partij kreeg de originelen terug), dan nog dient te worden vastgesteld dat de beoordeling van de toe te kennen bewijswaarde echter buiten de bevoegdheid van de tegenpartij valt; De DVZ diende het dossier en de aanvraag door te sturen naar het CGVS dat over deze bewijswaarde diende te oordelen; Er bestaat derhalve allerm minst een begin van bewijs dat er “ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980.” Bovendien dient te worden vastgesteld dat de beslissing er zich toe beperkt te stellen dat het document het feit zou bevestigen dat verzoekende partij veroordeeld werd, zonder echter dat uit de beslissing blijkt dat tot een daadwerkelijk onderzoek van de voorgelegde stukken werd overgegaan; Uit het stuk blijkt dat de burgemeester niet enkel de veroordeling van de verzoekende partij bevestigt, doch ook het feit dat het huwelijk tussen verzoekende partijen voltrokken werd zonder de instemming van de familie van de echtgenote en tegen de wil van de familie , en dat het koppel diende te vluchten omdat het gewikkeld was in een “kanun” zaak ; Het behoort bovendien evenmin tot de DVZ te oordelen of de voorgelegde elementen al dan niet voor gevolg zouden hebben dat het CGVS zijn appreciatie al dan niet wijzigt; Het onderzoek van de geloofwaardigheid van de feiten en van de elementen op inhoudelijk vlak, behoort tot de exclusieve bevoegdheid van het CGVS; Dat nieuwe voorgelegde documenten al dan niet de geloofwaardigheid van het relaas, van de feiten zouden moeten herstellen is geen voorwaarde die door de wet wordt gesteld om een tweede asielaanvraag naar het CGVS over te maken en vormt evenmin een wetmatige grond om een beslissing van weigering tot in overwegingsname van een asielaanvraag te ondersteunen; Dat verder dient te worden vastgesteld dat de beslissing eveneens een manifeste beoordelingsfout maakt door in casu te stellen dat aan het huwelijksakte geen andere bewijswaarde wordt toegekend dan het bewijs van de burgerlijke staat; Dat inderdaad een huwelijksakte het bewijs levert van de burgerlijke staat; Dat in casu echter het voltrokken officieel huwelijk centraal staat als één onderdeel van de asielaanvraag, vermits dit huwelijk voltrokken werd niet alleen zonder het akkoord van de familie van het meisje maar ook ondanks het verzet van de familie; Het bestaan van een wettig huwelijk en het bewijs van dit bestaan staat derhalve centraal voor de beoordeling van dit luik van de asielaanvraag; Dat verzoekende partij derhalve degelijk nieuwe elementen heeft laten gelden; Dat verzoekende partij verbod is opgelegd in België te blijven en eveneens in de andere Europese staten van de Schengen ruimte; Dat het opgelegde verbod verzoekende partij werkelijk tot een burgerlijke dood veroordeeld, vermits zij nergens nog bescherming kan inroepen en bijgevolg blootstaat voor een repatriëring naar haar oorsprongsland , waar haar leven in gevaar is omwille van een tweevoudige bloedwraak; Dat de genomen beslissing deze situatie niet in overweging neemt: Dat het recht beschermd door artikel 3 EVRM onaantastbaar, ongedeed en absoluut dient te blijven en geen enkele uitzondering duldt ; Dat het samen met artikel 1, het de Staten een verbod oplegt maar ook een positieve verplichting oplegt, iedere mens te beschermen tegen slechte behandelingen. (...). Dat de beslissing bijgevolg niet wettig is gemotiveerd en de gevolgen ervan het zorgvuldigheidsbeginsel en evenredigheidsbeginsel schenden.”

2.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekers de motieven van de bestreden beslissing kennen, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt en verzoekers bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoeren, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan het bestuur de verplichting op om haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954).

De eerste bestreden beslissing bevat volgend motief: *“Overwegende dat (...) betrokkene een kopie (+vertaling) aanbrengt van een brief van de burgemeester waarin bevestigd wordt dat betrokkene veroordeeld zou geweest zijn; aan het voormeld bijgebracht document geen bewijswaarde kan worden toegekend gelet op het feit dat het een kopie betreft welke aldus gemakkelijk door knip- en plakwerk nagemaakt en vervalst kan worden”*.

Verzoeker brengt tegen voornoemd motief in: *“De verwerende partij oordeelt echter nopens de bewijswaarde die aan het document “een originele brief van de burgemeester van haar gemeente en originele vertaling van deze brief” dient te worden toegekend; De beslissing stelt dat verzoekende partij een kopie zou hebben voorgelegd, daar waar verzoekende partij degelijk originelen heeft voorgelegd, zowel van het Albanees document als van de vertaling; De beslissing steunt derhalve reeds op niet correcte gegevens: Dat zelfs indien een verwarring steeds mogelijk is en dat genoteerd werd dat copies voorgelegd werden (verzoekende partij kreeg de originelen terug).”*

Gelet op het ontbreken van het administratief dossier en bij gebrek aan enige indicatie waaruit zou blijken dat de door verzoekers aangehaalde feiten kennelijk onjuist zouden zijn, worden zij als bewezen geacht. Bij ontstentenis van een administratief dossier kan de Raad niet nagaan of verzoekers de originele brief van de burgemeester heeft neergelegd en derhalve of het motief dat een kopie is neergelegd berust op een correcte feitenvinding. Het betoog van verzoeker dat hij de originele brief heeft neergelegd, wordt derhalve als juist geacht. Deze vaststelling volstaat om de eerste bestreden beslissing te vernietigen. Aangezien het asielrelaas van verzoekster steunt op die van haar echtgenoot wordt ook de tweede bestreden beslissing vernietigd.

3. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 11 september 2012 houdende de weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag (bijlage 13^{quater}), worden vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien februari tweeduizend dertien door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

voorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

M. MILOJKOWIC